

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/457/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7613223609
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7613223609.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, vo veci žalobcu Q. S., Z., G. XXX/XX, zast. JUDr. Jánom Burocim, advokátom, Spišská Nová Ves, Chrapčiakova 7, proti žalovanej Rapid life životná poisťovňa, a. s., Košice, Garbiarska 2, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan, s.r.o., Košice, Užhorodská 21, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o návrhu žalovanej na prerušenie konania, o odvolaní žalovanej proti rozsudku 2C/203/2013-165 z 11.5.2015 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd), rozsudkom zrušil rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, Košice, Alžbetina 41, sp. zn. 3C/2151/2012 z 19.1.2012, odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice, Košice, Alžbetina 41, sp. zn. 3C/2151/2012 z 19.1.2012 do právoplatného ukončenia konania vedeného súdom pod číslom 2C/203/2013, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok z návrhu vo výške 331,50 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, žalovaná uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 554,16 eur na účet právneho zástupcu žalobcu, JUDr. Jána Burociho a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku o. i. uviedol, čoho sa žalobca návrhom podaným uňho 17.7.2013 domáhal a ako návrh skutkovo a právne odôvodnil, osobitne poukázal na judikatúru súdneho dvora rozsudok Súdneho dvora vo veci C-14/83 Sabine von Colson, Elisabeth Kamann v Land Nordrhein Westfalen; rozsudok Súdneho dvora v spojených prípadoch C-240/98 - C-244/98 Oceáno Grupo Editorial SA, v ktorom Súdny dvor konštatuje povinnosť národného súdu pri aplikácii ustanovení národného práva, ktoré sú skoršieho alebo neskoršieho dátumu než Smernica Rady č. 93/13/EHS a interpretovať ich pokiaľ je to možné vo svetle presného znenia a účelu tejto smernice.

Uviedol, že vykonal vo veci dokazovanie, vylúchom účastníkov konania, vypočul svedkyňu, Zuzanu Kroščenovú, oboznámil sa s listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav: Rozhodcovským rozsudkom sp. zn. 3C/2151/2012, zo 19.1.2012, vydaným Arbitrážnym súdom Košice, Alžbetina 41, Košice, bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanej sumu 51,45 eur a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 276 eur, že rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 25.6.2013 a uviedol, čo vyplynulo z jeho odôvodnenia, rozhodcovský rozsudok prevzal žalobca do vlastných rúk 18.6.2013, čo je zrejme z doručenky predloženej rozhodcovským súdom. Skonštatoval, že 28.1.2009 bola medzi žalobcom a žalovanou uzatvorená poisťná zmluva č. 4471790005 so začiatkom poistenia 29.1.2009 a koncom poistenia 29.1.2051, teda na dobu 42 rokov, že zmluva v závere obsahuje vyhlásenie osoby, ktorá poisťnú zmluvu uzatvorila (žalobcu), že bol oboznámený so Všeobecnými poisťnými podmienkami (ďalej len VPP) pre životné poistenie, ktoré sú súčasťou tejto poisťnej zmluvy. Poukázal na to, že VPP k poisťnej zmluve č. 4471790005, v časti XV. s názvom „Rozhodcovské konanie“ obsahujú rozhodcovskú

doložku, kde podľa bodu 1 tohto článku, poisťovňa a poisťník sa dohodli, že všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom, že za VPP, ktoré boli podpísané žalobcom 28.1.2009 sú uvedené „Osobitné zmluvné dojednania“ č. 02/2008 k poisťnej zmluve č. 4471790005, kde podľa bodu 3 poisťník a poisťovňa vyjadrujú svojim podpisom vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle XV. časti všeobecných poisťných podmienok, ktoré sú podpísané žalobcom 28.1.2009. Uviedol, čo vypovedal žalobca v účastníckej výpovedi, osobitne poukázal, že poisťnú zmluvu vypisovala jeho manželka ako sprostredkovateľka, že pri podpise zmluvy nevenoval pozornosť obsahu zmluvy, vzhľadom na okolnosti, že podklady vypisovala manželka. Mal možnosť si listiny prečítať ale po podpise zmluvy sa k jej obsahu nevrátil. Bol v domnení, že poisťnú zmluvu uzavrel na dva alebo tri roky a že je to výhodná zmluva, pri podpise zmluvy si všimol pojem „rozhodcovský súd“ ale on nerozlišuje pojmy všeobecný a rozhodcovský súd lebo to nevie.

Uviedol, čo vypovedala svedkyňa, G. S., manželka žalobcu, ako sprostredkovateľka poistenia vypísala návrh poisťnej zmluvy, dotazník o zdravotnom stave žalobcu a dieťaťa a žalobca len podpísal zmluvu a osobitné zmluvné dojednania k poisťnej zmluve. Zamerala sa na splnenie podmienok a aké sú výhody z poistenia, že nevysvetľovala obsah osobitných zmluvných dojednaní, čo je to rozhodcovská doložka, konanie pred rozhodcovským súdom, nebola o tom upovedomená ani vedúcou sprostredkovateľkou, pani U., ani na školení nebola o tom poučená, preto informáciu nedávala klientom poistenia, že žalobca uzatvoril dve poisťné zmluvy, nepožadoval žiadne informácie ohľadom poistenia, písomnosti si pozrel len letmo. Doznela, že sama nevie čo sú osobitné zmluvné dojednania a keď aj podpísala, že bola na školení oboznámená s VPP, prax bola iná. Poukázal na výpoveď sprostredkovateľky p. Y. U., ktorá v konaní sp. zn. 2C 202/2013 žalobca Q. S. proti žalovanej Rapid life životná poisťovňa a.s., Košice, (druhá poisťná zmluva žalobcu) a citoval čo uviedla.

Uviedol, čo tvrdil právny zástupca žalovanej, že VPP, ktorých podpisom žalobca potvrdil ich prevzatie a následne osobitným zmluvným dojednaním č. 2/2008 ku konkrétnej poisťnej zmluve č. 4471790005 žalobca osobitne podpísal vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle čl. XV. časti týchto VPP a toto chápu zmluvné strany ako rozhodcovskú doložku, osobitne poukázala na ods. 4 Osobitných zmluvných dojednaní, teda tvrdila, že rozhodcovská doložka bola individuálne medzi účastníkmi konania dojednaná, bola krytá samostatným podpisom žalobcu a žalobca mal možnosť zmluvnú podmienku neprijat', že v dôsledku individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky nemôže súd skúmať prípadnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, že žalobca súhlasil so znením rozhodcovskej doložky, a teda keby aj rozhodcovská doložka založila nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, nebol by súd oprávnený ju skúmať, že rozhodcovská doložka nebola v čase jej uzatvárania neprijateľnou podmienkou, pretože žiadnej zo zmluvných strán nedávala neprimerané procesné výhody, ani na úkor žiadnej zo zmluvných strán nevytvárala značnú procesnú nerovnováhu, že tvrdenie žalobcu o nerovnováhe v právach a povinnostiach zmluvných strán nie je pravdivé, že hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán nezakladá samotné dojednanie rozhodcovskej doložky, pretože ani zákon dojednanie rozhodcovskej zmluvy v spotrebiteľských zmluvách nezakazuje. Nie každá rozhodcovská doložka je teda automaticky neprijateľnou zmluvnou podmienkou a už vôbec nie každá znamená značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je iba taká rozhodcovská doložka, ktorá spôsobuje hrubý nepomer v neprospech spotrebiteľa (IV. ÚS 55/2011), ak nebola súčasne individuálne dojednaná, dodala, že pokiaľ žalobca s tvrdeniami žalovanej v návrhu na vydanie rozhodcovského rozsudku nesúhlasil, tak mohol voči rozhodcovskému rozsudku podať odpor, čo nevyužil. Poukázala i na znenie § 29b ods.7 Rokovacieho poriadku. Žalovaná s podaným návrhom na odklad vykonateľnosti vyslovila nesúhlasila. žiadala ho zamietnuť. Poukázala na rozhodnutie I. ÚS 255/2010 (54/2011), na odborný výklad Národnej banky Slovenska opierajúci sa o viacero prekladov devätnásteho odôvodnenia Smernice 93/13/EHS z 5.4.1993, Smernicu 93/13/EHS. Zdôraznila, že predmetné konanie je osobitným konaním a to konaním o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorého predmetom je len prieskum toho, či boli splnené základné podmienky pre prejednanie a rozhodnutie veci rozhodcom a v žiadnom prípade sa nejedná o spotrebiteľský spor, resp. o spor špecifikovaný v § 4 ods. 2 písm. za) zákona o súdnych poplatkoch, že rozhodcovský rozsudok nie je hmotno-právnym úkonom a je celkom vzdialený od inštitútu spotrebiteľskej zmluvy, pretože sa jedná o individuálny právny akt rozhodcovského súdu svojimi účinkami postavený na roveň rozsudku všeobecného súdu.

Citoval znenie § 52 ods.1,2,3,4, § 53 ods.1,2,3, § 53 ods.4 písm. r/, ods.5 O. z., § 1 ods.1 písm. a), b), § 3 ods.1, § 4 ods.1, § 8 ods.1,2 písm. a),b),c), § 12 ods.6, § 33 ods.2, § 40 ods.1 písm. c), j), § 40 ods.2, § 41 ods.1, § 43 ods.1 zákona č. 244/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov o rozhodcovskom konaní, § 39 O. z., čl. 38 Charty základných práv Európskej únie č. 3 Smernice Rady 93/13/EHS a uzavrel, že poisťná zmluva č. 4471790005, uzavretá medzi účastníkmi konania 28.1.2009, o nároku z ktorej rozhodoval rozhodcovský súd, je spotrebiteľskou zmluvou podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Z poisťnej zmluvy je zrejmé, že žalovaná ako poisťovateľ konala v rámci predmetu svojej činnosti podľa výpisu z Obchodného registra, že žalobca je spotrebiteľom, keďže uzatvoril zmluvu ako fyzická osoba. Z predloženej poisťnej zmluvy, ani rozhodnutia rozhodcovského súdu nie je zrejmé, aby žalobca pri uzatváraní poisťnej zmluvy konal v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Pre spotrebiteľské zmluvy je pritom charakteristické, že sa jedná o zmluvy, ktoré sú uzatvárané opakovane s veľkým počtom zákazníkov, pričom návrhy týchto zmlúv sú pripravené na vopred predtlačení tlačivách a spotrebiteľ nemá možnosť zmeniť obsah takto navrhnutých zmlúv. Týka sa to aj predmetnej veci, pretože poisťná zmluva bola vyplnená na vopred pripravenom predtlačenom tlačive, do ktorého boli len vpísané údaje týkajúce sa žalobcu. Uviedol, že žalovaná v konaní namietala nesplnenie procesných podmienok na rozhodnutie v tejto veci súdom. Vzhľadom na vyššie uvedené vo veci ide o spor, ktorý má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve a návrh bol podaný žalobcom ako spotrebiteľom, z toho dôvodu je podľa § 4 ods.2 písm. za/ zákona č. 71/1992 Z.z. o súdnych poplatkoch žalobca oslobodený od platenia súdnych poplatkov pre toto konanie a teda námietka nesplnenia poplatkovej povinnosti žalobcom uplatnená žalovanou nie je dôvodná.

So zreteľom na vykonané dokazovanie mal preukázané, že návrh žalobcu je v plnom rozsahu opodstatnený, že v prvom rade skúmal, či žalobca si svoj nárok uplatnil včas a zistil, že rozhodcovský rozsudok bol žalobcovi doručený 18.6.2013, prevzal ho osobne a návrh bol mu doručený 17.7.2013 z čoho vyplýva, že nárok žalobcu bol uplatnený v zákonnej lehote, že dôvodom zrušenia rozhodcovského rozsudku sp. zn. 3C/2151/2012, z 19.1.2012 je skutočnosť, že rozhodcovský súd rozhodol vo veci na základe neplatnej rozhodcovskej doložky.

Považoval za nesporné, že účastníci (žalovaná s predchádzajúcim obchodným menom Prvá česko-slovenská poisťovňa Rapid, a.s.) uzavreli 28.1.2009 poisťnú zmluvu 447170005, ktorej súčasťou sú i VPP, že súčasťou VPP je i osobitné zmluvné dojednanie č. 02/2008 k poisťnej zmluve č. 4471790005, na základe ktorého účastníci spoločne a každý zároveň samostatne vyjadrili svoju vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle čl. XV. týchto VPP. Zároveň prehlásili, že toto ustanovenie chápu zmluvné strany ako rozhodcovskú doložku, teda rozhodcovská zmluva bola medzi účastníkmi konania dojednaná ako rozhodcovská doložka v rámci VPP k poisťnej zmluve č. 4471790005. Skúmal, či rozhodcovská doložka (napriek podpisu oboch zmluvných strán) bola medzi stranami dojednaná jednotlivo. Vzhľadom na vyjadrenie žalobcu, ktorý sa k týmto skutočnostiam jednoznačne vyjadril, dospel k záveru, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná a to i napriek predloženému listinnému dôkazu - Záznamu o požiadavkách a potrebách klienta k poisťnej zmluve č. 4471790005, z 28.1.2009, pretože ide opäť o predtlačení formulár, kde žalobca nemal na výber možnosť individuálne dohodnúť obsah podmienky. Tento formulár sa týka len obsahu samotnej zmluvy, nie zmluvných podmienok a jeho stanovisko podporuje aj výpoveď svedkyne, G. S., ktorá o obsahu rozhodcovskej doložky v podstate nemala prehľad ani dostatočnú vedomosť.

Citoval z čl. XV VPP a toto hodnotil ako neurčitý právny úkon, ktorý je v zmysle § 37 O. z. neplatný a zároveň ako právny úkon, ktorý je v rozpore so zák. č. 244/2002 Z.z. (pokiaľ sa týka ustanovenia § 8 ods.1 a § 12 ods. 6) - je teda i podľa § 39 O. z. neplatným úkonom, pričom v oboch prípadoch ide o absolútnu neplatnosť. Jednoznačne konštatoval, že povinnosti spotrebiteľa - žalobcu, ktoré sú predmetom rozhodcovského rozsudku, nekorešponduje žiadna povinnosť dodávateľa, t.j. žalovanej, že je nezanedbateľná ani tá skutočnosť, že ak by mal spotrebiteľ riešiť spory výlučne v rozhodcovskom konaní a ak by sa podľa tejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený nezvratne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu a citoval z dôvodovej správy k § 5 ods. 4 písm. r/ O. z.. O typovú zmluvu vrátane rozhodcovskej doložky ide aj v danej veci. Nie spotrebiteľ má dokázať, že nedošlo k individuálnemu dojednaniu, ale dodávateľa zaťažuje bremeno presvedčivo preukázať individuálne vyjednanie. Ani výsluchom svedkyne, G. S., nebolo preukázané individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky už i s dôrazom na to, žalobca nemal žiadnu vedomosť, čo tento inštitút znamená.

Na základe týchto skutočností považoval rozhodcovskú zmluvu (rozhodcovskú doložku) za neplatnú v zmysle § 40 ods.1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z.

Žalobca namietal i neplatnosť doložky s poukazom na § 40 ods. 1 písm. j) zákona č. 244/2002 Z.z., k tomu dodal, že v súlade s dôvodovou správou k zákonu č. 71/2009 Z.z. (t.j. poslednou novelou zák. č. 244/2002 Z.z.) s odkazom na judikatúru Európskeho súdneho dvora mal rozhodca pri svojej rozhodovacej činnosti zohľadniť i konkrétnu judikatúru, najmä:

- Océano Grupo Editorial SA - C-240/98; - Elisa Maria Mostaza Claro - C 168/05; - Cofidis - C 473/00 i § 33 zák. o rozhodcovskom konaní obsahujúca úpravu, podľa ktorej nemožno rozhodcovským rozsudkom prisúdiť, čo odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom a plnenie, ktoré je nemožné, že z tohto pohľadu sa mal rozhodca vo svojom rozhodnutí zaoberať samotným predmetom rozhodcovského konania, a to požiadavkou žalovaného na zaplatenie sumy 51,45 eur uplatnenej na základe časti XVII ods. 7a (resp. 8) VPP.

Citoval z dôvodovej správy k zákonu č. 71/2009 Z.z. a uviedol, že z rozhodcovského rozsudku nevyplýva, či rozhodca predmet sporu posudzoval, či neposudzoval ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, či toto ustanovenie VPP bolo individuálne dojednané a zároveň poukázal na to, že z predloženého Záznamu o požiadavkách a potrebách klienta k poisťnej zmluve č. 4471790005 nevyplýva, že by o predmete rozhodcovského konania žalobcu touto formou žalovaná vôbec poučovala.

Považoval za potrebné dodať, že na prejednanie veci je daná miestna príslušnosť procesného súdu, a to s poukazom na § 88 ods.2 posledná veta O.s.p.

Uviedol, že cieľom rozhodcovskej doložky tak, ako je formulovaná v danom prípade dosiahnuť, aby všetky prípadné spory medzi zmluvnými stranami boli prejednané výlučne rozhodcom a tým znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu všeobecným súdom a v tejto súvislosti poukázal aj na smernicu Rady č. 93/13/EHS, ktorá uvádza niektoré nekalé podmienky vo svojej prílohe, kde podľa písm. q/ bod 1 tejto prílohy, podľa toho je teda neprijateľné, aby rozhodcovské konanie bolo dojednané ako výlučný prostriedok riešenia sporov z akejkoľvek spotrebiteľskej zmluvy. Rozhodcovská doložka je tak poukazujúc na citované § 54 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka neprijateľnou podmienkou a teda je neplatná. Keďže rozhodcovská doložka v danej veci núti spotrebiteľa podrobiť sa v prípade sporu výlučne rozhodcovskému konaniu je aj v rozpore s dobrými mravmi a teda je neplatná aj podľa § 39 O. z.. Už len vzhľadom na uvedené skutočnosti je preto možné konštatovať, že rozhodcovský súd založil svoju právomoc na neplatnej rozhodcovskej doložke. Zo strany žalovanej nebolo preukázané jej tvrdenie, že žalobca ako spotrebiteľ mal možnosť odmietnuť podpísať rozhodcovskú doložku bez toho, aby tým bol dotknutý zmluvný vzťah, táto skutočnosť nevyplýva zo zmluvy, ani zo VPP a ani z osobitných zmluvných dojednaní.

Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti má za to, že rozhodcovská doložka v článku XV. VPP a osobitných zmluvných dojednaniach je neprijateľnou podmienkou a teda absolútne neplatnou zmluvnou podmienkou vzhľadom na jej rozpor s ustanoveniami o spotrebiteľských zmluvách a ustanoveniami Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Rozhodcovský súd preto nemohol rozhodnúť na základe tejto doložky a teda nemal právomoc vo veci konať, preto návrhu žalobcu vyhovel a predmetný rozhodcovský rozsudok zrušil.

Žalobca v žalobnom návrhu žiadal o odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku sp. zn. 3C/2151/2012. Lustráciou nezistil prebiehajúce exekučné konanie medzi účastníkmi konania a ani z výsluchu žalobcu či zástupcu žalovanej túto skutočnosť preukázanú nemal. S poukazom na § 40 ods.2 zák. č. 244/2002 Z.z. však rozhodol i o odklade vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku, keďže ide o zákonné právo žalobcu.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p. (jeho znenie citoval) a uviedol, že žalobca bol zo zákona oslobodený od platenia súdneho poplatku, preto žalovaná bola zaviazaná k úhrade súdneho poplatku z návrhu vo výške 331,50 eur podľa položky 2, písm. c) Sadzobníka súdnych poplatkov vzhľadom na výsledok v spore a zaviazal žalovanú k náhrade trov právneho zastúpenia v prospech právneho zástupcu žalobcu vo výške 554,16 eur, ktoré pozostávajú z odmeny a náhrad advokáta v zmysle vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby je v tomto prípade podľa § 11 ods.1 písm. a) cit. vyhl., ktoré špecifikoval a podľa § 149 ods.1 O.s.p. ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Rozsudok napadla včas podaným rozsiahlym odvolaním žalovaná a to proti všetkým výrokom rozsudku, pretože považuje rozsudok za nezákonný a nesprávny v celom rozsahu. Odvolanie odôvodnila nasledovne: napáda ho z dôvodov uvedených v § 205 ods.2 písm. a),b),c),d),e),f) O. s. p., v ktorom o. i. uviedla, že

I. dôvod, pre ktorý súd zrušil rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 3 C 2147/2012 z 19.1.2012 (ďalej len Rozhodcovský rozsudok), nie je vo výroku rozsudku exaktne uvedený a citovala pod bodmi 1. - 7, čo súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že uvedenými závermi súdu nesúhlasí, tieto nemajú oporu ani v skutkovom stave a vychádzajú teda z nesprávne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci, že súd nedostatočne zistil skutkový stav a preto na niektoré podstatné skutočnosti neprihliadol a zároveň súd nevychádzal zo stavu v čase rozhodovania.

II. predovšetkým zdôraznila dôležitú právnu skutočnosť, ktorá má podstatný vplyv na prejednávany prípad, a to na zmenu právnej úpravy v dôsledku ktorej predmetný rozhodcovský rozsudok o zrušení ktorého súd rozhodoval, prestal účastníkov rozhodcovského konania - navrhovateľa a odporcu - zaväzovať, že touto skutočnosťou nijako nezaoberal, pritom sám v odôvodnení uvádza, že lustráciou zistil, že medzi účastníkmi exekučné konanie neprebíha, že uvedená zmena právnej úpravy bola vykonaná zákonom č. 335/2014 Z.z. súčinnosťou od 1.1.2015 ktorým sa okrem iného mení a dopĺňa aj zákon č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok, kedy y zmysle aktuálneho znenia exekučného poriadku podľa § 243d ods. 1, exekučné konanie na podklade predmetného rozhodcovského rozhodnutia bolo možné začať len do 31.3.2015, nakoľko na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať. Dôsledkom je, že obaja účastníci bez vlastného pričinenia sú objektívne bez akéhokoľvek právneho záujmu na výsledku konania, pretože právne postavenie účastníkov sa rozhodnutím v tomto konaní nijak nezmení, že rozhodovanie o návrhu podanom v súčasnosti nemá žiaden zmysel predpokladaný O.s.p.. Vzhľadom na vyššie uvedené žiada, aby odvolací súd rozhodnutie súdu zmenil tak, že súd žalobu zamietá, a to s poukazom na právnu skutočnosť - zmenu právnej úpravy v dôsledku ust. § 243d zák. č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok. Súd túto významnú právnu skutočnosť ktorá nastala v priebehu súdneho konania nezohľadnil a ani sa ňou nezaoberal i keď podľa zásady iura novit curia ju zohľadniť mal.

III. zopakovala, že absentuje uvedenie dôvodu, pre ktorý súd zrušil rozhodcovský rozsudok, že uvedené spôsobuje nepreskúmateľnosť a nesprávnosť napadnutého rozsudku, nakoľko z neho nie je zrejmé, ktorý orgán má vo veci ďalej konať (§ 43 ZRK), že súd iba v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza, že predmetný rozhodcovský rozsudok zrušil z dôvodu podľa § 40 ods.1 písm. c),j) zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Vzhľadom na neurčitost' výroku o zrušení rozhodcovského rozsudku je tak napadnutý rozsudok nepreskúmateľný a nevykonateľný a aj preto je potrebné ho zrušiť v celom napadnutom rozsahu.

IV. K porušeniu rovnosti aj porušeniu jej procesných práv došlo aj tým, že súd si nespĺnil povinnosti podľa § 118 ods. 2 O.s.p. (jeho znenie citovala). Porušenie § 118 ods.2 O.s.p. v postupe súdu považuje Najvyšší súd SR podľa rozhodnutia sp. zn. 3Cdo 236/2010 zo 14.4.2011 (s. 12 až 14 rozhodnutia) za vadu, ktorá spôsobuje tzv. zmätočnosť rozhodnutia (§ 237 O.s.p.). Vzhľadom na nedodržanie postupu podľa ust. § 118 ods. 2 O.s.p. bolo toto rozhodnutie pre žalovanú nepredvídateľné a prekvapivé.

V. Súd porušil zásadu rovnosti účastníkov.

VI. Súd ako dôvod neplatnosti rozhodcovskej doložky v tomto prípade uviedol aj spôsob kreácie rozhodcovského súdu dojednaný podľa časti XV. VPP. Uvedený právny záver súdu je prekvapivý v dôsledku čoho bola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom a napadnutý rozsudok je zmätočný. Uvedený záver súdu je navyše nesprávny, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a nemá oporu v platných právnych predpisoch. K tomuto uviedla, že pokiaľ sa týka kreácie rozhodcovského súdu, tak záver súdu stojí len na právne neodôvodnenom a žiadnymi dôkazmi nepreukázanom závere súdu a poukázala § 7. § 8 ods.1, § 12 ods.6 ZRK prvá veta. Podstatné náležitosti rozhodcovskej doložky vymedzuje § 3 ods.1 zák. 244/2002 Z.z. a o tom čo je podstatná náležitosť rozhodcovskej doložky rozhodol aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. Obdo V 73/2003 z 30.6.2004. Takouto podstatnou náležitosťou je explicitne záväzok zmluvných strán podriaďiť sa pri riešení sporov zo zmluvy rozhodcovskému konaniu, pričom takýto záväzok v bode 3. Osobitných zmluvných dojednaní, ktoré spolu uzatvorili žalobca so žalovanou nepochybne obsiahnutý je !!! Tvrdí, že VPP vo svojej časti XV. bod 2. jasne a zrozumiteľne stanovujú spôsob a postup na určenie rozhodcovského súdu, a teda aj osoby rozhodcu, a to buď podľa rokovacieho poriadku stáleho rozhodcovského súdu alebo ad hoc troma rozhodcami, a preto názor súdu o neurčitosti, či rozpore so zákonom č. 244/2002 Z.z. je celkom neopodstatnený a nesprávny, že v danom prípade, tak ako bolo uvedené aj v prvostupňovom konaní rozhodoval stály arbitrážny súd, a to plne v súlade s dohodnutým spôsobom ustanovenia rozhodcu, keďže odporca poveril tretiu osobu, ako to aj vyplýva z poverenia na výber rozhodcovského súdu z 1.1.2009, ktoré odporca predložil do spisu, čo však súd nesprávne nevzal do úvahy.

VII. Uvádza, že súd vec nesprávne skutkovo aj právne posúdil, keďže rozhodcovská doložka bola v danom prípade dohodnutá individuálne, na dôkaz čoho pripojila viaceré listinné dôkazy, poukázala na čl.

3 Smernice 93/13/EHS a § 53 ods. 1 posledná veta O.z., v zmysle ktorého platí, že dovolené sú zmluvné dojednania, ktoré by inak aj mohli predstavovať neprijateľné podmienky, ak sú individuálne dojednané. Súd zistil skutkový stav celkom nedostatočne a na rozhodujúce skutočnosti vôbec neprihliadol, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym záverom a napadnuté rozhodnutie je aj celkom nepreskúmateľné. Právo na spravodlivý súdny proces totiž zahŕňa aj právo na zodpovedanie všetkých skutočností ktoré účastník používa na svoju procesnú obranu a opiera o nich svoje postavenie. Súd zmluvnú podmienku - 30-dňovú lehotu na opätovné jednostranné vylúčenie rozhodcovského konania v prípade ak toto bolo dohodnuté v napadnutom rozsudku ani len raz nespomína, na túto možnosť a v písomnej forme zakotvené právo spotrebiteľa neprihliadal či snád ignoroval, napriek tomu, že ona na ňu niekoľko krát v písomnom ale aj ústnom prejave upozorňovala a zdôrazňovala ju. Ťažisko individuálneho dojednania podmienky spočíva v možnosti spotrebiteľa ovplyvniť podstatu podmienky a teda, že spotrebiteľ sa mohol s podmienkou oboznámiť (NIE musel, pretože je na zodpovednosti toho ktorého spotrebiteľa ako obozretne a s akým záujmom pristupuje k svojim právam a povinnostiam a vstupuje do právnych vzťahov, veď predsa dodávateľ nemôže a ani nenesie zodpovednosť za prístup spotrebiteľa pri rokovaní o uzavretí zmluvy) a mohol ovplyvniť jej podstatu (NIE obsah v zmysle zmeny textu - viď znenie čl. 3 Smernice 93/13/EHS, ale podstatu v zmysle zásadného významu podmienky pre zmluvný vzťah)!. Zdôraznila bod 4. právo poisníka (žalobcu) aj v prípade ak uzatvoril rozhodcovskú doložku, bod 3. a zároveň časť XV. VPP jednostranne v dodatočnej lehote 30 dní od ich podpisu vylúčiť. V danom prípade sa na navrhovateľa vzťahovali novšie VPP pri porovnaní s inými prípadmi, a to VPP odporcu účinné od 1.1.2009 ktoré obsahujú v bode 4. Osobitných zmluvných dojednaní a taktiež aj v časti XV. VPP bod. 9. (z dôvodu vyvrátenia akýchkoľvek pochybností o možnosti poisníka neuzatvoriť rozhodcovskú doložku), rovnako právo poisníka jednostranne v lehote 30 dní časť XV. VPP a rozhodcovské konanie vylúčiť (v prípade ak rozhodcovskú doložku s odporcom uzavreli). Poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 MCdo 14/2011 z 22.11 a na závery Krajského súdu v Prešove v rozhodnutiach pod sp. zn. 10CoE 48/2011, 10CoE 51/2011, z ktorých citovala. Neplatnosť zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve z dôvodu neprijateľnosti konkrétnej zmluvnej podmienky je až následok zistenia neprijateľnosti, ak sú splnené stanovené kritéria, tj. spôsobuje značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa a zároveň nespadá pod výnimku a súčasne nie je ani individuálne dojednaná. Pre záver o neplatnosti musí súd najprv dospieť k záveru o tom, že podmienka nebola individuálne dojednaná, nespadá pod výnimku zhodnotenia neprijateľných podmienok a následne, že spôsobuje značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa a až tak môže ísť o neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle ust. § 53 OZ, pričom uzatvorenie Osobitných zmluvných dojednaní č. 02/2008 (samostatný dvojstranný právny úkon) a možnosť dodatočnému odstúpenia v 30-dňovej lehote sú právne významné a rozhodujúce skutočnosti pre posúdenie jednej z podmienok prijateľnosti zmluvnej podmienky - individuálneho dojednania. Individuálne dojednaná zmluvná podmienka nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou, individuálnosť dojednania podmienky vylučuje jej neprijateľnosť. Ďalej poukázala na uznesenie Ústavného súdu IV. ÚS 55/2011 a uviedla, že uzatvorenie osobitných zmluvných dojednaní č. 02/2008 (ďalej len OZD) má rozhodujúci vplyv pre posúdenie individuálneho a teda platného dojednania rozhodcovskej doložky a rovnako aj právo podľa bodu 4. OZD a bodu 9. časti XV. VPP. Je nepopierateľným faktom - ktorý bol preukázaný a nebol ani len spochybnovaný - že OZD žalobca so žalovanou uzavrel!!! Súd nesprávne ignoroval právny úkon žalobcu a žalovanej - podpísanie osobitných zmluvných dojednaní č. 02/2008 k predmetnej poisťnej zmluve. Osobitné zmluvné dojednania majú 4 krátke body aq citovala z nich. Súd tieto skutočnosti úplne opomenul a vôbec sa s nimi nevyšporiadal, preto je jeho rozhodnutie aj nepreskúmateľné a arbitrárne. Žalobca teda mohol 2x túto podmienku - rozhodcovskú doložku ovplyvniť - neprijať a to prvýkrát hneď po podpise poisťnej zmluvy, keď vôbec nemusel rozhodcovskú doložku podpísať a druhýkrát do 30 dní po podpise osobitných dojednaní - keď mohol od rozhodcovskej doložky odstúpiť a rovnako táto možnosť odstúpiť od XV. časti VPP bola uvedená aj priamo v bode 9. XV. časti VPP, aj priemernému spotrebiteľovi muselo byť zrejmé, že podpisuje niečo iné, niečo osobitné; samotný text osobitných zmluvných dojednaní má len 4 (štyri) odseky textu. Rozhodcovská doložka má dokonca len 5 (päť) riadkov textu, ktorých pomalé a pozorné prečítanie aj priemernému spotrebiteľovi zaberie najviac 60 sekúnd, pričom právo odstúpiť od tohto dojednania aj v prípade jeho uzatvorenia v dodatočnej lehote je uvedené v ustanovení nachádzajúcom sa ihneď nad podpisom navrhovateľa a sprostredkovateľa poistenia. Je irelevantné, či bola takáto podmienka pripravená vopred a na formulári (veď aj možno očakávať, že pri podpisovaní poisťnej zmluvy budú pripravené nejaké formuláre) keď mohol túto konkrétnu podmienku spotrebiteľ ovplyvniť - čo aj mohol tak, že ju neuzatvorí vôbec alebo dodatočne jednostranne vylúči. Žalobca ale nevykonal absolútne žiaden úkon, ktorý by svedčil o jeho vôli túto podmienku neakceptovať či ju vylúčiť, naopak písomne prejavil svoju vôľu smerujúci k uzavretiu rozhodcovskej doložky a to podpisom

osobitných zmluvných dojednaní a zároveň aj písomne prejavil v zázname o požiadavkách a potrebách klienta, že nič iné nechcel dojednať, ani vylúčiť a už ani vysvetliť. Ona neviazala uzavretie poistenia na podpis rozhodcovskej doložky, nebol podmienkou uzavretia poistenia, ako je to aj explicitne uvedené v osobitných zmluvných dojednaniach. Tvrdí, že vo veci konajúci súd sa vôbec nevysporiadal s týmto listinným dôkazom - Záznamom o požiadavkách a potrebách klienta. Tento záznam bol vyhotovovaný v súlade so zákonom č. 340/2005 a obsahoval aj poučenie klienta o niektorých aspektoch súvisiacich s poistením - najmä obsahoval v súlade s ust. § 10 ods.13 zák. č. 340/2005 písomné poučenie klienta o.i. aj o osobitných predpisoch upravujúcich mimosúdne vyrovnanie sporov a konkrétne využitie inštitútu rozhodcovského konania v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a všeobecných poistných podmienok poisťovne. Teda v rozsahu zákonnej povinnosti. Nikto žalobcu žiadnym spôsobom nenútil, aby čokoľvek podpísal, a už vôbec nie, ak by to nebolo v súlade s jej skutočnou vôľou a takýto dôkaz v konaní ani vykonaný nebol. V zmysle uvedeného je zrejmé, a v konaní bolo z písomných dôkazov aj preukázané, že: 1. žalobca chcel uzavrieť poistnú zmluvu a túto vôľu prejavil podpisom písomnej poistnej zmluvy. 2. časťou poistnej zmluvy v zmysle zákona (§ 788 ods.3 OZ) sú aj VPP, ktoré žalobca podpísal, a teda potvrdil, že mu boli oznámené a zároveň, že prevzal jeden rovnopis Všeobecných poistných podmienok. Toto vyplýva zo skutočnosti, že navrhovateľ podpísal VPP. 3. žalobca osobitným podpisom vyjadril svoj súhlas s uzavretím rozhodcovskej doložky a svojim osobitným podpisom Osobitných zmluvných dojednaní tento svoj súhlas aj prejavil v právne relevantnej forme. Ak by totiž žalobca skutočne aj nerozumel tomu, čo podpísal, avšak vysvetlenie napriek tomu nežiadala, tak to nesvedčí o neprijateľnosti podmienok ale len o tom, že nepostupoval ako priemerne vnímavý a obozretný spotrebiteľ, ale naopak ku svojim vlastným právam pristupovala ľahkovážne pričom úlohou spotrebiteľského práva v právnom štáte určite nie je chrániť spotrebiteľa pred jeho vlastným ľahkovážnym správaním a poukázala na rozhodnutie Najvyšší súd Českej republiky (rozsudok z 29.6.2010, sp. zn. 23Cdo 1201/2009)

K posudzovaniu právnych úkonov poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20.6.2012, sp. zn. 7 M Cdo 12/2011. Je potrebné uviesť, že právny poriadok s nadobudnutím pozície spotrebiteľa nespája status akoby „človeka z pralesa“, ktorý nie je schopný posúdiť svoje konanie v civilizovanej spoločnosti. Status spotrebiteľa neznamená jeho vyčlenenie zo skupiny „normálnych ľudí“, alebo akési faktické pozbavenie či obmedzenie právnej spôsobilosti. Podľa § 100 ods.1 O.s.p. má súdne konanie pôsobiť výchovne. Ani zámerom spotrebiteľského práva bez pochybností nie je nekritická a bezbrehá ochrana spotrebiteľa za každých okolností. Poukázala aj na právny názor sudcu ústavného súdu Slovenskej republiky Q. L.. prezentovaný v odlišnom stanovisku k nálezu sp. zn. I. US 38/2013 a citovala z neho. V rozsudku sa súd nesprávne skutkovo aj právne vysporiadal s individuálnym dojednaním rozhodcovskej doložky, na podstatné ustanovenia o možnosti jednostranne odstúpiť od rozhodcovskej doložky vôbec neprihliadol, a jeho rozhodnutie je tak nesprávne a nepreskúmateľné.

VIII. Súd v prejednávanej veci nesprávne zistil skutkový stav, nesprávne aplikoval právne predpisy a následne dospel aj k nesprávnym právnym záverom. Žiaden právny predpis neustanovoval a ani neustanovuje, že rozhodcovská doložka je ipso iure vždy neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve. Ani samotný súd takýto právny predpis neuviedol. Súd pri posudzovaní ne/prijateľnosti podmienok v predmetnej zmluve konal v úplnom rozpore s právom EU. Súd neuviedol na základe akých konkrétnych skutkových okolností má byť presne to ktoré ustanovenie v rozhodcovskej doložke neprijateľnou zmluvnou podmienkou a teda nezdôvodnil ako má tá ktorá podmienka spôsobovať vo všetkých okolnostiach zmluvného vzťahu známych v čase uzatvorenia zmluvy značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa. Súd nepostupoval v súlade s článkom 4 Smernice 93/13 EHS a teda nevykonal test primeranosti podmienky ako je vyžadovaný v Smernici 93/13/EHS a následne aj v rozhodnutí ESP C-237/02 Freiburger Kommunalbauten (bod 19.21. 22 a 25), resp. C-453/10 Pereničová (bod 5.44) či C-76/10 Korčkovská (bod 59). Odhliadnuc od faktu, že rozhodcovská doložka v poistnej zmluve žalovaného je podľa 19- teho odôvodnenia vyňatá spod hodnotenia Smernice 93/13/EHS a od faktu, že bola aj individuálne dojednaná, rozhodcovská doložka uzavretá žalobcom nespôsobuje žiadnu značnú nerovnováhu v neprospech žalobcu. Na vyslovenie tvrdenia o tzv. hrubom nepomere v právach vytvárajúcej neprijateľnej podmienky má inkriminovaná Smernica (neskôr implementované, ale v trochu prekladovo pokrútenej forme v § 53 ods. 10 OZ, po 13.6.2014 v § 53 ods. 11 OZ) k dispozícii test primeranosti podmienky a to v konkrétne v čl. 4 cit. Smernice. Poukázal na rozsudok ESP C-478/99 Komisia vs. Švédsko, z ktorého citoval, a uviedol, že absencia riadne podložených záverov súdu o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky v tomto prípade nepochybne súvisí aj s tým, že súd nevykonal test primeranosti podmienky tak, ako to vyžaduje smernica 93/13/EHS resp. § 53 ods.10 OZ, nakoľko aj inak neprijateľná podmienka nemusí byť neprijateľná, ak nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, pričom však neprijateľnosť podmienky sa posudzuje VŽDY podľa

okolností v ČASE UZAVRETIA zmluvy - nie podľa neskoršej a to hocijako závažnej skutočnosti - tieto skutočnosti nemôžu byť z hľadiska posudzovania možnej neprijateľnosti doložky právne významné (viď čl. 4 Smernice 93/13/EHS resp. S 53 ods. 10 OZ). Postup obsiahnutý v už uvedenom judikáte ESD C-237/02 Freiburger Kommunalbauten súd upozornila aj v svojom vyjadrení. Tým, že súd nevykonala test primeranosti podmienky zaťažil konanie aj rozhodnutie vadou, ktorá má za následok nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia. Je navyše pochybnosť jasné, že rozhodcovská doložka v poisťnej zmluve, o ktorú v spore ide, nevyhnutne na spotrebiteľovi povinnosť riešiť spory výlučne v rozhodcovskom konaní - rozhodcovská doložka v horeuvedenom znení, obsahuje len dohodu zmluvných strán, že spory zo zmluvy sa budú PREDNOSTNE riešiť v rozhodcovskom konaní, pričom v ničom nie sú upreté práva spotrebiteľa v prípade nespokojnosti so spôsobom tohto rozhodcovského konania resp, so skutkovým a právnymi závermi rozhodcovského súdu, pokračovať ďalej v riešení sporu na všeobecnom súde (tak ako to nakoniec je aj v tomto prípade). Súladný názor je vyslovený v jurisprudenčných zdrojoch, (viď. Krajčo : Spotrebiteľská zmluva v aplikačnej praxi SR a EU, str. 195-6) Za ustanovenie, ktoré by „nútilo spotrebiteľa riešiť spory s dodávateľom výlučne v rozhodcovskom konaní“ by teda bolo možné označiť iba také ustanovenia v DOJEDNANEJ rozhodcovskej doložke, ktoré by úplne obmedzovali právo spotrebiteľa konať pri riešení sporu následne na všeobecnom súde resp. ktoré by napr. obmedzovali jeho právo podať návrh na riešenie sporu zo zmluvy na všeobecnom súde v zmysle § 106 O.s.p. napr. pod nejakou sankciou a poukázal a zdôraznil aj rozhodnutie ESP z 3.4.2014 vo veci C- 342/13, ktorého znalecký preklad bol predložený a založený do súdneho spisu. Poukázala na to, že k žiadnemu takémuto odňatiu či zbaveniu práva spotrebiteľa podať opravný prostriedok nedošlo. Podľa práva Slovenskej republiky rozhodcovská doložka ani nemôže odobrať spotrebiteľovi právo brániť si svoje práva pred všeobecným súdom. To nie je možné a ani k tomu nedošlo, veď dôkazom je existencia samotného tohto konania ! Rozhodcovská doložka nevyžadovala od spotrebiteľa aby VÝLUČNE všetky spory riešil pred rozhodcovským súdom a žiadnym právnym prostriedkom nemohol brániť svoje práva aj pred všeobecným súdom ak má pochybnosti o porušení jeho práv resp, chce sa domáhať ich ochrany. Medzi účastníkmi teda nebolo dohodnuté, že spory medzi nimi sa majú riešiť VÝLUČNE v rozhodcovskom konaní - dohodnutá rozhodcovská doložka medzi účastníkmi obsiahnutá v osobitných zmluvných dojednaniach č. 01/2007 takúto dohodu neobsahuje. Rovnako žiadne zmluvné dojednanie žiadnym spôsobom spotrebiteľa nesankcionuje (napr. zmluvná pokuta, či akékoľvek zhoršenie jeho postavenia) v prípade, ak by sa tento za účelom ochrany svojich práv obrátil na všeobecný štátny súd. Aj konštatovanie rozsudku ESD C-478/99 Komisia vs. Švédsko o tom, že ide o vyvrátiateľnú právnu domnienku je plne v súlade s výkladom ESD k významu Zoznamu s názvom „Podmienky uvedené v čl. 3 ods. 3“ v Prílohe k Smernici. Súd sa ďalej vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že pri preklade prílohy č. I písm. q) Smernice 93/13/EHS, na základe ktorého bolo do nášho právneho poriadku implementované predmetné ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) O.z.

IX. Súd na str. 12 odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že v zmysle § 52 O. z. je jednoznačne formulované, kto je dodávateľom a kto je spotrebiteľom a preto neobstojí tvrdenie žalovanej o neaplikácii Smernice Rady 93/13/EHS s poukazom na bod 19-tej preambuly. Podľa jej názoru súd vec nesprávne právne posúdil a nepochopil právnu úpravu. Devätnástá preambula („odstavec“) Smernice 93/13/EHS je priamo integrálnou a záväznou časťou Smernice 93/13/EHS a toto ustanovenie vymedzuje jednu z výnimiek pri aplikácii tejto smernice. Pritom aj zo systematického hľadiska a usporiadania ustanovení Smernice je nepochybné, že vždy je potrebné najprv zistiť, či v danom prípade nejde o niektorú zo smernicou vymedzených výnimiek (v danom prípade o výnimku stanovenú v 19-tom „odstavci“ Smernice) a až následne je možné aplikovať ďalšie ustanovenia tejto smernice. Napr. výnimkou je taktiež aj ustanovenie o individuálnom dojednaní ktoré je uvedené v čl. 3 Smernice (ako i § 53 ods. 1 druhá veta OZ). Výnimka vymedzená v 19.-tom „odstavci“ Smernice sa týka práve výslovne poisťných vzťahov ako osobitný okruh právnych vzťahov so spotrebiteľmi kde je nevyhnutné zohľadniť špecifiká tohto vzťahu. Devätnásté odôvodnenie Smernice 93/13/EHS formuluje jeden zo zámerov (cieľov) Smernice kde jeho druhá veta sa týka výslovne poisťnej zmluvy a to, že keďže zámerom je medzi iným, aby poisťné zmluvy, ktorých podmienky definujú alebo popisujú poisťné riziko a zodpovednosť poisťovateľa, neboli podriadené takému hodnoteniu, pokiaľ sa tieto podmienky berú do úvahy pri výpočte poisťného plateného spotrebiteľom." Dohoda o rozhodcovskom konaní obsiahnutá v poisťnej zmluve preto vstupuje do výpočtu poisťného nezávisle od druhu poistenia, teda aj v prípade poistenia osôb". Na základe uvedeného má za to, že rozhodcovská doložka má vplyv na výpočet výšky poisťného a preto je vyňatá s poukazom na samotnú Smernicu 93/13/EHS (jej 19. ods.) ako aj na predložené Stanovisko NBS zo súdnej kontroly z pohľadu Smernice 93/13/EHS v poisťných vzťahoch. Nakoľko súd sa s jej argumentáciou týkajúcou sa 19.-teho odôvodnenia riadne nezaoberal a nevysporiadal, resp. toto ustanovenie posudzoval celkom nesprávne, v podrobnostiach poukazuje na jeho písomné vyjadrenie

predložené v prvostupňovom konaní, kde sa podrobne zaoberá potrebou aplikácie 19. „odstavca“ Smernice 93/13/EHS. Prvostupňové rozhodnutie je aj v tejto časti úplne nepreskúmateľné a nesprávne. X. Súd v napadnutom rozsudku uviedol, že rozhodcovská doložka uvedená vo VPP a v osobitných zmluvných dojednaniach je súčasťou dlhého textu písaného malými písmenami a splyva tak ostatnými podmienkami uvedenými vo všeobecných poistných podmienkach. Tieto tvrdenia súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Veľkosť písma vo VPP aj v Osobitných zmluvných dojednaniach je jasne čitateľná pre priemerného spotrebiteľa a nijako nesťažuje ich čítanie. Tento záver súdu je absolútne neodôvodnený. Žalobca nikde neuvádza, že by písmo nebolo pre neho čitateľné a objektívne pre priemerného spotrebiteľa také ani nie je. Rovnako aj text je zrozumiteľný. Rovnako uzavretie poistnej zmluvy z časového hľadiska nebolo nijako viazané na konkrétny deň, a navrhovateľ sa mohol slobodne rozhodnúť, kedy zmluvu podpíše, a teda mohol tak pokojne urobiť po prečítaní si všetkých potrebných podkladov.

XI. Napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné. Súd na str. 14 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odkazuje na viacero rozhodnutí Európskeho súdneho dvora, avšak bez tohto aby uviedol aký konkrétny súvis majú tieto rozhodnutia s posúdením a rozhodnutím v predmetnej právnej veci. Ona už prvostupňovom konaní uviedla, že uvedené rozhodnutia nemožno na prejednávany prípad aplikovať nakoľko v prejednávanom prípade je odlišný skutkový aj právny stav a skutočnosti vytýkané v predmetných rozhodnutiach ESP neboli v prejednávanom prípade naplnené. Súd aj keď poukázal na tieto rozhodnutia ESP, tak nedospel k záveru o existencii poruchy v zmysle týchto rozhodnutí ESP v prejednávanom prípade a preto je rozhodnutie v tejto časti nezrozumiteľné a teda aj nepreskúmateľné, resp., z odôvodnenia prvostupňového súdu nevyplýva vo vzťahu k týmto rozhodnutiam ESP žiaden záver o porušení práv navrhovateľa. Prvostupňový súd sa rovnako čiastočne vyjadril aj k predmetu rozhodcovského konania, avšak rozhodcovský rozsudok je v osobitnom konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods.1 vecne nepreskúmateľný. Vecnú nepreskúmateľnosť podrobne zdôvodnila aj vo svojom písomnom vyjadrení. Zdôraznila, že ani samotný žalobca v rozhodcovskom konaní nenamietal takúto podmienku, a v tomto konaní ju už vzhľadom na rozhodcovský rozsudok, ktorý je stále res iudicata, ani namietat' nemôže. Ďalej zdôraznila, že všeobecný súd v konaní o zrušení rozhodcovského súdu nemá postavenie odvolacieho súdu. V rozhodcovskom konaní teda neboli porušené žiadne právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa. Princípy právneho štátu a právnej istoty vyžadujú a stoja na pevnom základe nevyhnutnosti aplikácie platných a účinných právnych predpisov.

XII. Výška trov právneho zastúpenia priznaná navrhovateľovi nie je správne vyčíslená a je v rozpore s právnymi predpismi. Pokiaľ ide o úkon, za ktorých vykonanie súd priznal žalobcovi náhradu, tak: Vyjadrenie k návrhu na prerušenie konania z 31.1.2014 - nie je úkonom vo veci samej, za ktoré patrí náhrada v zmysle § 13a ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. a teda náhrada bola priznaná nezákonne. Zároveň uviedla, že týmto podaním vôbec nedisponuje a asi ťažko pôjde o účelné bránenie práva keď súd mal za to, že toto podanie nie je potrebné jej ani len doručiť. Aj vzhľadom na obsah tohto podania je jeho účelnosť otázna. Nie sú v ňom uvedené žiadne nové či iné skutočnosti ktoré neboli pri iných úkonoch v konaní prezentované.

XIII. Na základe všetkých uvedených skutočností žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že súd žalobu zamietá, eventuálne, aby súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná doplnila odvolanie v podaní, v ktorom uviedla, že novelizáciou zákona č.233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok) v rámci zák. č.335/2014 Z.z. bod. 49 sa za § 243c vložil nový § 243d z ktorého citovala. Uvedené ustanovenie je platné a účinné od 1.1.2015. Rozhodcovský rozsudok č. sp.zn. 3C/2151/2012, o ktorého zrušení sa v tomto konaní usiluje podanou žalobou žalobca, spĺňa kumulatívne predpoklady obsiahnuté v tu uvedenej právnej norme: ide o rozhodcovské rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor splňujúci podmienky podľa osobitného predpisu, vydaného pred 1.januárom 2015, exekučné konanie na jeho základe (ako exekučného titulu v zmysle § 44 ods 2 EP) ani do 3 mesiacov platnosti a účinnosti horeuvedenej novely Exekučného poriadku nebolo z jej strany iniciované. Z horeuvedeného vyplýva, že v dôsledku aplikácie dispozície tejto právnej normy (rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať,) danej v § 243d EP sa právne postavenie účastníkov tohto súdneho konania obnovilo do stavu pred vydaním rozhodcovského rozsudku - žalobca nie je viazaný povinnosťou založenou mu rozhodcovským rozsudkom a žalovaný nemôže uplatňovať nárok mu rozhodcovským rozsudkom priznaný. Právoplatnosť rozhodnutia znamená, že rozhodnutie konečným a záväzným spôsobom upravuje právne pomery účastníkov konania. Skutočnosť, že v dôsledku aplikácie § 243d EP na uvedený rozhodcovský rozsudok prestáva tento rozsudok účastníkov zaväzovať, znamená že uvedená novela

EP anuluje právoplatnosť tohto rozhodcovského rozsudku. Dôsledkom uvedeného je že obe strany konania bez vlastného zavinenia resp. pričinenia sú objektívne bez právneho záujmu na výsledku konania (na meritórnom rozhodnutí). V nadväznosti na vyššie uvedené žiada súd, aby žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku číslo sp.zn. 2C/203/2013 zamietol, pretože v dôsledku právnej skutočnosti uvedenej v citovanom ustanovení EP došlo k tomu, že aktuálne právne postavenie účastníkov tohto konania sa ani v dôsledku prípadného meritórneho rozhodnutia okresného súdu v tomto konaní, nijak následne nemôže zmeniť. Vzhľadom na to, odpadla vecná legitímácia účastníkov konania a súd je povinný s prihliadnutím ku rozhodnutiu NS SR sp.zn. 6Cdo/214/2011, pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie zamietnuť žalobu, pretože pre rozhodnutie vo veci samej je podľa § 154 ods. 1 O.s.p. rozhodujúci skutkový stav ku dňu vyneseniu rozhodnutia. Zo strany súdu by išlo len o akademické rozhodovanie, takže činnosť justičných orgánov by tým strácala akýkoľvek zmysel predpokladaný O.s.p.

K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol: Zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania vznikol na základe prijatia návrhu na uzatvorenie poistnej zmluvy a spĺňa všetky znaky spotrebiteľského vzťahu. On dostal vopred nadiktovanú formulárovú zmluvu, ktorej obsah nemohol nijakým spôsobom vyjednať. Nemožno mať teda pochyb, že obsah zmluvy nebol individuálne dojednaný. Základnou zásadou spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, t.j. ustanovenie, ktoré spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou neplatnosti takejto podmienky. Neprijateľné podmienky sú absolútne neplatné, teda nie je potrebné sa ich neplatnosti osobitne dovolávať. Podľa ustálenej judikatúry systém ochrany zavedený smernicou Rady 93/13 EHS o nekalých zmluvných podmienkach vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj úroveň informovanosti, a táto situácia ho núti k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudok Súdneho dvora EÚ z 27.6.2000, Oceano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s 1-4941, bod. 25, ako aj z 26.10.2006, Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. 1-10421, bod 25, tiež. čl. 37 uznesenia súdneho dvora vo veci C-76/10 Pohotovosť/Krčková). Smernica Rady 93/13 EHS ukladá členským štátom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami a zväžiť, či spotrebiteľská zmluva obsahujúca nekalé podmienky obstojí ako celok (čl. 6). Cieľ je garantovať vyššiu kvalitu života bežných ľudí (napr. rozsudok Mostaza Claro bod 37, Asturcom bod 51). Podľa čl. 3 ods.1 smernice (jej znenie citoval) a uviedol, že súdny dvor dokonca považuje ochranu spotrebiteľa podľa čl. 6 smernice za tak významnú, že sa má klásť principiálne na roveň vnútroštátnym pravidlám verejného poriadku, a to v záujme vyššej kvality života (uznesenie súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10 Pohotovosť/Krčková). § 53 O. z., zakotvuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách. § 53a O. z. sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné (§ 53 ods. 1, 4). Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou (§ 53 ods. 5). Prvostupňový súd nemal možnosť žalobe nevyhovieť nakoľko by porušil právne predpisy SR, princípy súkromného práva (princíp proporcionality), ale došlo by aj k porušeniu záväzkov SR vyplývajúcich z členstva v Európskej únii. Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva (či už uzavretá vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky), na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského rozsudku, nebola vôbec uzatvorená alebo uzatvorená neplatne. Súdom v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku sa umožňuje skúmať právomoc rozhodcovského súdu v súvislosti s existenciou rozhodcovskej zmluvy resp. jej neplatnosti. Žalovaná mala mu predložiť taký návrh na uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy, pri ktorom by mal možnosť návrh prijať alebo ho odmietnuť. Na rozdiel od toho on bol nútený svojím podpisom poistnej zmluvy vyhlásiť, že „bol oboznámený so VPP pre životné poistenie Prvej československej poisťovne Rapid a.s., ktoré sú súčasťou tejto poistnej zmluvy“. Rozhodcovská zmluva uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná voľba vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo ktorá voľba znamená. Žalovaná sa nemohla zodpovednosti zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje), nakoľko pri dôslednej ochrane spotrebiteľa tento princíp musí ustúpiť a citoval z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 16.1.2013, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012. Vo veci možno konštatovať neprijateľnosť a tým aj neplatnosť rozhodcovskej doložky z dôvodu, že nebola individuálne dojednaná, a že spôsobovala nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (§ 40 ods.1 písm. c/ zák. č. 244/2002 Z.z.). Tento nedostatok nemožno odstrániť ani dodatkami k VPP, a to hlavne pokiaľ by šlo o dodatky jednostranné, bez toho aby bolo preukázané, že sa s nimi spotrebiteľ vôbec oboznámil a im i porozumel. Prípadné dodatky ani nemôžu konvalidovať absolútne neplatné rozhodcovské doložky.

Rozhodcovskú doložku si žalobca osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splynutie s ostatnými poisťovacími podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť. Rozhodcovskú doložku je potrebné považovať za neplatnú i s odkazom na čl. 3 ods. 1 smernice 93/13/EHS a teda § 53 OZ pre hrubý rozpor s dobrými mravmi (§ 40 ods. 1 písm. j/ zák. č. 244/2002 Z.z.).

Postup žalovanej pri výbere rozhodcovského súdu podľa článku XV. VPP taktiež vzbudzuje pochybnosti o súladnosti so zákonom, nakoľko on nemal možnosť túto voľbu ovplyvniť. Z rozhodcovského rozsudku sa taktiež nedozvie na akom právnom základe sa mu uložila povinnosť uhradiť dlh žalovanému. Chýba akákoľvek špecifikácia. Trovy rozhodcovského konania sú zjavne neprimerané k výške dlhu. Rozsudok teda navyše zaväzuje žalobcu na plnenie neobjektívne a odporujúce dobrým mravom (uzn. NS SR z 31.1.2013 2 Cdo 311/2012). Predmetné rozhodcovské konanie i výber rozhodcu vážne narušili rovnosť účastníkom konania v neprospech žalobcu (§ 40 ods.1 písm. g/ zák. č. 244/2002 Z.z.). Rozhodcovské doložka nadiktovaná žalovanou bola už opakovane vyhodnotená ako neprijateľná uzneseniami NS SR 3 Cdo 122/2011, 2 Cdo 245/2010, 6 Cdo 1/2012, 2 M Cdo 1/2012.

Keďže Slovenská republika neaplikuje ustanovenia na ochranu spotrebiteľa dôsledne, čelí zo strany Európskej komisie výzve pre porušenie č. 2012/4165, v ktorej sa konštatuje zo strany súdov a orgánov Slovenska nesplnenie povinností podľa čl. 2, 6, 7 smernice 93/13/EHS, čl. 3 písm. a/, čl. 5 ods.6, čl. 10 ods.2, čl. 22 a 23 a čl. 24 ods.1 smernice 2008/48/ES, čl. 2 písm. b/ a čl. 3 ods.1 smernice 2005/29/ES, ako aj čl. 47 Charty základných práv.

Poukázal hlavne na str. 20-21 uvedenej výzvy, kde v dôsledku nejasnej doterajšej judikatúry na Slovensku sa Európska komisia obáva, že Slovensko doposiaľ nezabezpečuje dostatočné záruky pre ex offo súdnu ochranu spotrebiteľov. Pozitívne hodnotí uznesenie NS SR z 21.3.2012 6 Cdo 1/2012 (rovnaký žalovaný a rovnaké poisťovacie podmienky), i keď jeho nedostatkom je dostatočné odôvodnenie a absencia odkazov na judikatúru Súdneho dvora. Uvedené zhrnul teda tak, že súd rozhodol vecne správne ak žalobe vyhovel. Navrhol ujem jeho rozhodnutie potvrdiť ako správne. Uplatnil si náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 145,86 eur (za úkon právnej služby a to, príprava odvolacieho konania a podanie tohto vyjadrenia k odvolaniu, odmena spolu 64,54 eur plus 1 x režijný paušál 8,39 eur, všetko spolu 145,86 eur).

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie, ktoré je neopodstatnené.

Ani jeden zo žalovanou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

Podľa § 205 ods.2 písm. a) O. s. p. odvolanie proti rozsudku, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1.

Podľa § 221 ods.1 O. s. p. súd rozhodnutie zruší, len ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát, h) súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, i) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali a j) bol odvolacím súdom schválený zmier.

Žalovaná v odvolaní netvrdí, k akej konkrétnej vade podľa § 221 ods.1 O. s. p. v konaní došlo a skutočnosti uvedené v odvolaní sa nedajú subsumovať pod žiadnu skutkovú podstatu upravenú v cit. ust. Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu prvého stupňa pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní účastníkov a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalovanou tvrdené procesne opomenutie súdu, v súlade s § 118 ods.2 O. s. p., oboznámiť účastníkov s tým, ktoré dôkazy pokladá za nesporné, ktoré za sporné, a tým jej neumožnil produkovať dôkazy

a podpornú právnu argumentáciu na potvrdenie jej stanoviska, nemohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, lebo žalovaná mala možnosť aj v odvolaní produkovať dôkazy a podpornú právnu argumentáciu na potvrdenie svojho stanoviska.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.] je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa.

Žalovaná neuvádza, ktorý dôkaz, hoci bol ňou navrhovaný, súd nevykonal.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Podľa § 205a ods.1 O. s. p. skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku odvolacím dôvodom len vtedy, ak a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods.4 a d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. e) O. s. p. je daný vtedy, ak vo svetle nových skutočností alebo dôkazov, ktoré účastník uplatnil v súlade s § 205a O. s. p., nemôže obstáť súdom zistený skutkový stav. Ide najmä o skutočnosti a dôkazy, ktoré nastali (vznikli) po vyhlásení (vydaní) rozsudku súdu prvého stupňa, preto skutočnosti a dôkazy, ktoré tu boli v konaní pred súdom prvého stupňa a účastník ich neuplatnil (hoci len preto, že o nich nevedel), nemôžu byť v sporovom konaní odvolacím dôvodom. Predpokladá sa, že účastníkom uplatnené skutočnosti a dôkazy sú nové (v porovnaní s tým, aké tu boli v konaní pred súdom prvého stupňa) a v danej veci sú právne významné.

Žalovaná neuviedla v odvolaní nič, čo by zakladalo existenciu uvedeného odvolacieho dôvodu.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad

o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

Pokiaľ žalovaná považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný, ide len o jej ničím nepodložený subjektívny názor.

Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú. Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 157 ods.2 O. s. p. a zásadám súdnej praxe, preto nie je nepreskúmateľný.

Námietka žalovanej, že súd vydal rozsudok a nezaoberal sa § 243d ods.1 zák. č. 233/1995 Z. z. (Exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať.) je nedôvodná, lebo cit. ust. sa vzťahuje na zák. č. 335/2014 Z.z. spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (viď odkaz 4ead) a napadnutý rozsudok bol vydaný podľa zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní.

Pokiaľ žalovaná namieta nesprávnu výšku priznaných trov konania, táto námietka je nedôvodná, lebo namietaný úkon sa bezprostredne týka veci samej a žalobcovi zaň patrí priznaná náhrada podľa § 13a ods.1 písm. c) zák. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobca mal aj v odvolacom konaní plný úspech, preto by mal právo na náhradu jeho trov a to za vyjadrenie k odvolaniu, avšak odmena ani náhrada hotových výdavkov jeho zástupcu mu nemohla byť priznaná, lebo vyjadrenie neobsahuje nijaké procesne významné skutočnosti, z toho dôvodu trovy spojené s týmto úkonom nemožno považovať za potrebné na účelné uplatňovanie práva a žalovaná nemala ani v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na ich náhradu.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.